

κι ἠχολογοῦν τοὺς ὕμνους τοῦ ἕψηλά βουναῖ καὶ κάμπου
καὶ σ' ἄρματα πολεμιστῶν σταυρὸς μαρτύρων λάμπει.

Τὸ μοναστήρι τὸ παλῶ σημαίνει τὴν καμπάνα
καὶ φτερωτοὶ λεβέντῆδες ἀπὸ τὴν Ἀλαμάνα
μὲ τάλογά των σὺλλοιουε τὴν καταρχὰ τοῦ λόγγου
καὶ βγάζουε τῆς ἄρματωσαῖς καὶ στέκουε συντροφιά σου,
καὶ γύρω στήνωτας χορὸ παρθέναις τοῦ Ζαλόγγου
τὴν ἀνδρική τὴν παρθενιά κυτοῦν τῆς ὠμορφιάς σου.

Ἐὔπνα κι' ἀκόνα σὲ σταυρὸ τῆς ἑλευθερίας λεπίδα...
βλόγα τὸν μάρτυρα, Χριστέ... τὸν ἥρωα. Πατρίδα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ φρέκη εἰς τὴν Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, μάθε πὼς ἦλθα τώρα
μὲς ὅτῃ Θεσσαλονίκη...
εἶναι, καθὼς γνωρίζετε, σπουδαιότατη χώρα
μὲ πυριποθήκη,
ὅστου κόλυπου τοῦ Θεματικῶ κειμένη τὸν μυχόν,
θέκτρον αἰματόδρεκτον ἐρίδων συνεχών.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσουσῆδες κι' αὐτὰ τὰ Κομητάτα...
ὄχλοσὸν κι' ἀκαλητὸ σὲ μὴ καὶ σ' ἄλλη στράτα.
Μπάμ μπούμ ἐδῶ, μπάμ μπούμ ἐκεῖ, μπόμπαις καὶ δυνα-
[μίταις,
ἀλλάζεις χίλια χρώματα κι' ἰλιγγίεις καὶ φρίττεις.

Ἐλύσσαζαν οἱ Τσουσῆδες οἱ παλαιοκουενέδες,
μπόμπαις πετοῦν σὲ Τράπεζαις, μπόμπαις σὲ καφενέδες...
ὁ κόσμος ἀνταρξίζεται, μὰ καὶ τὸ γκαζὶ σβῦνει,
φωναῖον οἱ χαχάμηδες, φωναῖον οἱ Ραββίνοι,
καὶ φεύγει τὰ φεύγοι, συλλήψεις καὶ μουσκέτο,
καὶ μὴ φρωτῆς τί γίνεταί. καυμένη Περικλέτο.

Βλέπω κι' ἐκεῖνον τὸν Μιτῶφ, τὸν δάσκαλο, βρὲ μπύρο,
ποῦ μία μπόμπα ἔπαταξ ὅτῃν Γουκαλιβήρο,
καὶ τοῦπα: βρὲ ζωντόβλο καὶ μὲ πατέντα βλάκα,
σὺν τί θαρρεῖς πὼς ἔκανες μ' αὐτὸ τὸ πατατράκα;
Φτοῦ! νὰ χάρῃς, παλῶσκουλο κι' ἀπόγονε τοῦ Κρούμου...
καὶ τοῦδωσα δὴ φάσκελα κι' ἐπάγα πρὸς νεροῦ μου.

Ἀθῆναι. — Φίλε Φασουλῆ, ποῦ τῶσον μ' ἀγαπήξ,
πὼς τάπεράσιες καὶ σὺ μὲς ὅτῃ φρωτῆ νὰ πῆξ;
Ἐδιδάσσα τὸ γράμμα σου κι' ἐχάρηκα πολὺ,
ποῦδωσα δύο φάσκελα ὅτῃν δάσκαλο τὸν βλάκα,
καὶ δὸς του κι' ἀπὸ μέρους μου κημπόσα, Φασουλῆ,
καὶ γῶσε μὲς ὅτῃς τσίπαις του καμμά ἰδική μας τράκα.

Ἐδῶ γὰρ τὰ Βουλγαρικὰ συζήτησις μεγάλη
καὶ πῦρ φιλοπατρίας,
Καζάκης ἐτοιμάζεται λόγον σφοδρὸν νὰ βγάλῃ
κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

Κι' ἐγὼ μὲ γουργουλιδίων ὅτῃν καφρενὲ στρωμένους
καὶ καταθυμωμένους,
τὸ κούνημα τῶν Τσουσῆδων ἐλευσιολογῶ
καὶ πάλιν ὄπωσ ἄλλοτε πρὸς πόλεμον σφριγῶ.

Θεσσαλονίκη. — Περικλῆ, δὲν ξέρεις πὼς τραμάζω,
βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς καὶ κόλασις καὶ χάρος,
ἐν τούτοις πάλιν ἐπιανῶ κι' ἀληθινὰ θευμέζω
καὶ τὴν φιλοπατρίαν σου καὶ τὸ πολὺ σου θάρρος,
καὶ πάντα μὲς ὅτῃν καφρενὲ ν' ἀπλώνης τὴν ἀρίδα σου
κι' ἐκεῖ νὰ σκιάξῃς τοὺς ἐχθρούς, ποῦ σκιάζουε τὴν πατρί-
[δα σου.

Ἄν σήμερ Ἀρκουζάρηδες ζήτησὺ Μακεδονίαις
μὲ μαῦρα κακουγγήματα καὶ μὲ δολοφονίαις,
σεῖς ν' ἀπαντᾶτε πρὸς αὐτοὺς με κεραυνούς τῆς γλώσσης
καὶ μὲ διαδηλώσεις.

Ἡ γλώσσα τὸ τσουρέκι σας, ἡ γλώσσα τὸ σπαθὶ σας,
καὶ λογοκόποι μαχηταὶ μονάχοι βοηθοὶ σας.

Ἀθῆναι. — Φίλε Φασουλῆ, κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
μεγάλως κατεπλάγησαν μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἀκούε παντοῦ συζήτησιν παρὰ ποτε σφοδρῶν
καὶ πάντες ἀπέρομας τί γρη' καὶ πάλιν ὄρῃν.

Κρίμα κρίμα ποῦ δὲν εἶσαι γὰρ ἄκουσῃς νὰ χαρῆς...
ἄλλοσε τοὺς σωματάρχας ὁ παππούς ὁ Θεοδωρῆς,
κι' εἶπαν ὄλοι: συμφορὰ μας, πάλι πόλεμος θὰ γίνη,
καὶ ἴ' ἀνάψῃ τὸ κερμίνι.

Τάχατε τί νὰ τοὺς θέληγ;... καὶ τοῦ γένους ἡ καρδίχ
ἀνεφλέγετο κι' ἐκτύπα,
ποῦ κι' ἐγὼ μὲ τρώμον εἶπα:
ὁ παππούς θὰ ζεσπαθῶσῃ καὶ βσταῖτε τον, παιδία,
νὰ μὴ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
κι' ἡλικίας προσκαλέσῃ.

Καὶ παιάνων ἤχοι
σὲ πλατείς κι' ἀτραπούς,
πλὴν ποσὸς μὴν ἀνισχύει,
κι' ὁ μέγας μας παππούς
ῥώτησε τοὺς σωματάρχας ποῦ ἔμπορῶν νὰ βροῦν σκνὸ
γὰρ τὰ ζῶα πῶς φτηνὸ.

Ἐπέρασε κι' αὐτὸς ὁ φόβος κι' ἔλειψε τὸ καρδιοκτύπι,
κι' ἐπίασε μεγάλη λύπη
μερικῶς μας θερμοκαίτους
καὶ πολεμιστὰς δεινούς,
ποῦ περιμένκιν πολέμους
κι' εἶδαν μοναχὰ σκνούς.

**Μπόμπα!.. πατζ κι' ό Φασουλής
μπόμπαις κατά τής Βουλής.**

Πέρκαε κι' αυτός ό φόβος κι' ό καθέναις μας γελά...
Χαίρε, φίλε Φασουλή,
και νά 'πης και του Βαλή
χαριετισματα πολλά.

...εσσαλονίκη. — Δάκρυσα, βρέ Περικλή, μέ πόνο
σάν έμαθα πώς ό παππος
δέν έχει σήμερα σκοπούς
νά ζεγυμνώση σάν και πριν σπαθί Βουλγαροκτόνο
και τούς σπαθάτους τούς καλεϊ γιό τό σνό και μόνο.

'Αγ! πώς ήθελα νά δράτη
και νά 'πη προς τούς πατέρας
πώς τό σύμπκν θά περάση
διά στόματος μαχαίρας.

'Εδώ πέρα νέος κρότος
και πυκνόν Ταρτάρου σκότος
Δέν ειζέυρεις πού νά πζς,
τρέχουν έλογα και τρόμπαις.
κι' ένας Βούλγαρος παππας
μέσ 'στο ράσο κρύβει μπόμπαις.

Και Σχολείων μαθητοδζα μπόμπαις ρίχνουε κι' αυτό
και ρεβόλβερ μέ μανία,
και μζς λέν όρθα κορτά:
θέλομε Μακεδονία.

Πλάν καθόλου μή σέ μέλη, μόνο νά δουλεύ' ή γλώσσα
και νά γίνεται θυσία,
κι' ζς κυτζέ τούς προσφιλείς της 'Αρκουδιάρηδες γελώσα
ή φιλόγιστος Ρωσσία,
κι' ή φιλιόττη μας ή Φράντζα, Περικλέτο μου Ρωμηέ,
πού μζς έστειλε προσήσεις μέ τόν κύριον Σωμηέ.

'Άλλο τι δέν σου προσθέτω,
κι' είπα, φίλε Περικλέτο,
τούς πολλούς προσκνημούς σου 'στον φιλέλληνα Βαλή.
και σου στέλλω και μιά μπόμπα νά τήν ρίξης 'στη Βουλή.

'Α θ η ναι. — Μέσα στη Βουλή τήν μπόμπα σου 'ξαμύλωσα,
γνωρίζεις όμως κατ' αυτές
πώς τούς κυρίους Βουλευτάς
τούς έπιασε, βρέ Φασουλή, μεγάλη σταφιδόλουσα,
και δέν εύρηκα δυστυχώς πατέρα μας κανένα
κι' ή μπόμπα δέν έπέτυχε κι' έπήγε 'στα χαμένα.

'Στό Ζάππειον μονάχος μου πηγαίνο τακτικά
και πέρω τόν άέρα μου μακράν από τήν ζάλην,
ερώτησα και τόν Σκουέζ γιό τζ Βουλγαρικά
κι' είπε πώς τού 'προζένησαν έντόπισιν μεγάλην.

'Ερώτησα περίφροντις και τόν Ζυγομαλά
και μούπε πώς τζ πράγματα δέν φαινόνται καλά,
γιατί πολλοί τήν παύουν του γυρεύουν άρον άρον
μέ σαρκοφάγον δρεζιν αίμογαχών Βουλγαέρων.

Κι' ἄλλους πολλοὺς ἐρώτησα, κι' ἂν τώρα, κουτσοδόντη,
 ῥωτῆς καὶ γὰρ τὸν Κόντη,
 μάθε πῶς εἶναι 'στους Κορροὺς καὶ κάνει πατινάδα
 μέσα 'στὴν Σπιανάδα,
 καὶ δὲν μᾶς ἤλεθ' στὴν κλεινὴν πρωτεύουσάν ἀκόμη
 κι' αὐτὸς γιὰ τὰ Βουλγαρικὰ νὰ μᾶς εἰπῆ μὴ γνομή.

Καὶ τὸν Ζαΐμη ῥώτησα, κι' αὐτὸς ἐν σιωπῇ
 μούδωσε κι' ἑκατάλαβα πῶς τᾶχε προεπιῆ.
 Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὴν κάθεσαι κι' ἀεροκοπανῆς
 κι' ἔλος ὁ κόσμος σήμερα τοὺς Τσουσηδες οἰκτείρει,
 φακελωσέ τους πάρολι καὶ σπεῖσε 'στὰς κλεινάς,
 γκατὶ μαθαίνω, Φασουλῆ, πῶς 'βγήκανε κι' οἱ τσίφρι.

Ἐξ Θεσσαλονίκης. — Μπόμπικι μᾶς πτοοῦν τρο-
 μὴ κι' ἐμπρός μου μίκα σκάζει [μακτικαῖς,
 καὶ μαζὶ τῆς κάνω χῆλι,
 κι' ἔγινε μ' αὐταῖς τῆς μπόμπικι Μμπομπάρδος καὶ Πατακίς.

Οἱ κλεινοὶ Κομητατζήδες μᾶς ἐσήλωσαν τὸν νοῦ,
 μὰ, καθὼς καταλαβαίνω, θὰ τοὺς φᾶν μαῦρο φιδί..
 ἐδῶ 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνο τὸ κλεινὸν Καρμαπουρνοῦ,
 καὶ τὸ βλέπω κάθε τόσο καὶ θυμᾶμαι τὸν Λεβίδη.

Σκάφη στόλων ὀλοένα
 μπεινοβγαίνου' στὸν λιμένα.

Βλέπω στόλους τῶν Ἑγγλέζων, βλέπω καὶ τῆς Ἰταλίας,
 καὶ νὰ 'πῃ τοῦ Καραπάνου γιὰ τοῦ γένου τοῦ καλὸν
 ν' ἀποστείλῃ δίχως ἄλλο τὰς ἀπρουμελοῖας,
 δηλαδὴ τὴν Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα κι' Ἐφιλόν.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Μετὰ σπουδῆς, ἀγαπητὴ κολλήγα,
 'στὸν Καραπάνο 'πῆγα,
 καὶ τοῦσα σοβαρώτατα χωρὶς καιρὸ νὰ χᾶνῃ
 νὰ στείλῃ κἂν τὸν Ἄλφειὸ καὶ κατοχὴ νὰ κάνῃ.

Ὅμως αὐτὸς ἐγέλα
 κι' ἐπῆρε μὴν ὀμπρέλα,

καὶ δίχως κἂν ἀπάντησιν σὲ τοῦτο ποῦ μοῦ ζήτησες
 'ξέκρινσε γιὰ τοὺς Δελφούς
 μὲ τὸν Σωμῆ καὶ τοὺς σοφούς,
 κι' ἐχόρεψε κι' αὐτὸς σურτὸ μὲ τῆς Ἀρχαωδύτισσις.

Θεσσαλονίκη. — Τάξιστα κι' ἀμέσως, γικουντῆ,
 νὰ ξαναπῆς 'στὸν Ναυτικὸ, τὸν μαστορο-Κωνσταντῆ,
 καὶ νὰ τοῦ 'πῆς μὲ σοβαρὸ
 νὰ παραιτήσῃ τὸν χορδὸ,
 καὶ πρὸς ἀνέλπιστον χερὰν τοῦ κράτους τοῦ σκανοῦ
 νὰ βάλῃ πλήρη 'γρηγόρα γιὰ τὸ Καρμαπουρνοῦ.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ὁ Θεοδώρης μῆτε καρδί στέλλει,
 μῆτε γυμνάσιον στρατοῦ πρὸς τὸ παρὶν δὲν θέλει,
 μῆτε κανένα κούνημα προμελετῆ γενναῖον,
 γκατὶ μᾶς δέρνει, Φασουλῆ, φτώχεια καὶ τῶν γονεῶν.

Ἄπελπίστω λοιπὸν, βρὲ τσιφούτη,
 καὶ σὴν πρὶν δὲν μυρίζεις μπαρουτὶ.
 Τετρακόσα καθένας μᾶς τάχει,
 μὰ κι' ἡ Δόξα γυρνώντας μονάχη
 ταμπούρα κάθε τόσο βαρεῖ,
 καὶ φωνάζει μὲ πόνους: πεινώ,

καὶ στεφάνι 'στὴν κόμη φορεῖ,
 καμωμένο μὲ 'λίγο σκᾶνὸ.

Πολλοὶ μοῦ λένε πῶς κι' ἐδῶ μπόμπικι φρικτὴ θὰ πῆσῃ,
 καὶ μοῦπε σοβαρώτατα καθένας φαρμακρῶνος
 πῶς 'πῆγε 'στὴν Ἀκρόπολι καὶ κάποιος μὲ τὸ φέσι
 νὰ ρίξῃ δυναμίτιδα κατὰ τοῦ Παρθεναῶνος.

Κι' εἶδα πεσμένον ἐξαφᾶν τὸν μέγαν Παρθεναῶνα
 καὶ κατὰ γῆς φαρδεῖς πλατεῖα τὴν κάθε του κολῶνα,
 κι' ἐβήρησα 'στὰ θρούμματα τὸ μέτωπόν μου κλίνων
 τὴν σκέπην τῆς παλαιοθωπιᾶς τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων.

Θεσσαλονίκη. — Πόνεσα μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λὲς
 καὶ πάλι μπόμπικι ἄρχισαν νὰ πέφτουν πολλάκι.
 Ἄλλ' ὅμως σὴν δὲν ἔρχεται κι' ἐδῶ γὰρ συμφορὰ μᾶς
 κανένα μᾶς καρδί,
 δὲν στέλλετε τοῦλάχιστον κανένα ῥήτορά μᾶς
 νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ;

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἐρρεμβαζέ με τῆς νυκτὸς τὴν ῥόμπικα
 σὴν ἔμαθα περίτρομος ἀπόνα κι' ἄλλο φύλλο
 πῶς 'πιάσαν ἓνα Βούλγαρο, ποῦ τὸν φωνάζου Μπόμπικα,
 καὶ τοῦλουςαν, βρὲ Φασουλῆ, τὸν ἀρχλὸ 'στὸ ξύλο.

Θεσσαλονίκη. — Χάρηκα σὴν ἔμαθα ποῦ λὲς
 ὅτι τοῦ Μπόμπικα τοῦ φρικτοῦ τῆς ἐβρέξαν καλάκι.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Τρεχάματα κι' ἀδιόκοποις πηλάκις,
 τὸν Μπόμπικα τὸν 'ξανταξισκαν κι' ἴσως νὰ φᾶν κι' ἄλλαις.

'Στὸν Βαλὴν Θεσσαλονίκης ἀσπαμούς καὶ πάλιν στέλλω
 καὶ χαρμόσυνα μαντάτα χαρμόσυνα σ' ἀναγγέλλω.
 Ὅσοι φόρο γιὰ τοὺς σκύλους εἶχαν δώσει μὴ φορὰ
 προσκαλοῦνται 'στὰ Ταμεῖα
 κι' ἐν μεγάλῃ προθυμίᾳ
 πέρνου' πίσω τὸν παρὰ
 καὶ φωνάζουν: τί χαρὰ!

Καὶ πηγαίνου, Φασουλῆ,
 κυνοκτῆμονες πολλοί,
 καὶ μικροὶ μεγάλοι σκύλοι
 καὶ σὲ γρώματα ποικίλοι

πηλακοῦν 'στὸν Ντεληγιάννη καὶ τοῦ λὲν ὀρθὸ κορτά:
 δὸς μᾶς 'πίσω τὰ λουλοῦδρα, δὸς μᾶς 'πίσω τὰ λερτά.

Ὅθεν σπεῖσε 'στὰς Ἀθήνας γιὰ νὰ πάρῃ, Φασουλῆ,
 ὅσα 'πλήρωτες μὴ 'μέρα γιὰ τὸ φέσι σου σκυλί.

Θεσσαλονίκη. — Σκόπευσε Βουλγάρους νὰ κτυπήσῃ
 ἀλλ' ὅμως μόλις ἔμαθα πῶς θὰ μοῦ δώσουν 'πίσω
 τοῦ Γκιουλτῆς δώδεκα δραγμαῖς ἐλέφ τῆς Κορδόνας,
 ἀμέσως ἐγκατέλειψα τοὺς φίλους Μακεδόνας
 καὶ 'στὸ κλεινὸν πολιεῖθρον κατεστρεσμένους φθάνω
 τὰ πρέποντα νὰ κάνω.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς σὲ προσμένω
 'στους κόλπους μου, μοιροῦρη,
 καὶ θὰ σοῦ κάνω, Φασουλῆ, παζάρι χαλασμένο
 τὴν κυνική σου μοῦρη.